

Spejl og beholder

Af Mikkel Bogh

I skulpturinstallationen *Shells of Mirrors* forenes to almindeligvis modsatrettede funktioner, så der dannes et formelt enkelt, men indholdsmæssigt komplekst udsagn. Værket reflekterer og holder tilbage på samme tid. De skarpt facetterede hulspejle sender solens stråler i mange retninger, de reflekterer deres fysiske omgivelser og den bevægelse der måtte finde sted omkring dem. Dette gør de ikke neutralt (men er spejle nogensinde "neutrale"?). Polystyrenspejlene har en valset overflade der giver dem et vandig udseende. Dermed blandes informationen ved spejlingen inden lyset sendes ud igen, så informationen for beskueren tilbageholdes i beholderen. Spejlingerne transformerer, omdirigerer, bryder op. Således er materialet, deres egen udformning og placering langt fra uden betydning. Man kunne sågar sige at deres betydning akkurat opstår i samspillet mellem deres form, deres placering og de hændelser der indtræffer omkring dem. Omverdenen vil altid være en del af deres på én gang krystallinske og uendeligt variable udtryk. Den grundlæggende funktion er dog stadigvæk den at sende ud hvad der kommer ind, om end netop i en anden form. Måske får skallerne os til at tænke på antenner af den type der sidder på vejrstationer eller militære anlæg. De peger opad som om de havde til opgave at opfange signaler ovenfra. Denne association modsvarer deres funktion som spejle der modtager og afsender lys. Men den gør os samtidig opmærksom på deres anden funktion, deres tilbageholdende funktion. De fungerer nemlig også som beholdere der i princippet – havde det ikke været for de gennemsigtige plader der dækker skallerne til – kunne opsamle støv, regnvand, insekter og andet. Vi kan se at de er i stand til at rumme noget, men på grund af deres reelle tillukning, bliver de frem for alt billeder på en container-funktion, måske endda på det at samle noget op og holde det tilbage, så det ikke løber eller flyver videre for alle vinde.

Hvad betyder det for vores måde at aflæse de to objekter på? Kan vi se dem som spejle og tillukkede beholdere på samme tid? På en måde er det ganske uproblematisk, for spejle og beholdere er jo netop hvad de er, disse to tildækkede skaller, helt uden paradokser, lidt ligesom solfangere. På det metaforiske plan giver det imidlertid flere problemer. At spejle og reflektere er én ting, at opsamle, bevare og holde tilbage er noget helt andet. *Shells of Mirrors* gør begge ting på samme tid. Og denne dobbelthed suppleres af en anden: de signalerer at de på den ene side er autonome objekter, i alle sammenhænge en slags utilpassede fremmedlegemer, og på den anden side er kontekstafhængige og sted-specifikke installationer. Det er i krydspunktet mellem disse dimensioner at skallerne får deres særlige værdi. Som kontekstafhængige, spejlende installationer giver de omgivelserne plads, uden at trænge sig på med nye "interessante" former; som autonome, tilbageholdende og transformerende objekter griber de derimod visuelt ind deres omgivelser på en måde der markerer en forskel. Hermed peger de på at vi aldrig blot befinder os i

dette 'her' og i dette 'nu', men forbinder os og kommunikerer med andre landskaber, andre verdener og andre mennesker, hvad enten det er visuelt, gennem mobiltelefonen eller i forestillingen om et andet sted.

I lyset af denne iagttagelse vil det heller ikke være helt malplaceret i skallernes form at se en diskret modifikation af de utopiske rumkonstruktioner som også Citadellets arkitektur afspejler.